

igvrigt er hans Tjenestetids Historie væsentlig den samme, ligesom han ligeledes vilde blive overmaade uheldig stillet, idet hans Pension har maattet sættes til 212 Rd. 67 β. — De Grunde, der tale for, at dette Pensions-tillæg tilstaaes, have været anerkjendte af det andet Thing; Forslaget er ogsaa der blevet vedtaget aldeles usforandret, og jeg skal tillade mig at udtale det Haab, at ogsaa dette høje Thing vil tiltræde det ganske som det er.

Da ellers Ingen forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges eenstemmigt med 45 Stemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om extraordinair Pension for forhenværende constitueret Underlæge H. Tolberlund.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 1751—52; tredje Behandling i Folkethinget i detses Tidende Spalte 1760).

Krigsministeren: Da der ved Krigens Udbrud, i 1848 udgik en Opfordring til de medicinske Studerende om at melde sig til Tjeneste ved Hæren, paatog den daværende Stud. med. et chir. Tolberlund sig en saadan Tjeneste. Han blev da constitueret Underlæge og har siden den Tid forrettet Underlægetjeneste i en Tid af henved 20 Aar til sine Forsattes fuldkomne Tilfredshed. Han har desuden haft Leilighed til at udmærke sig ved Beskydningen af Frederiksstad, hvor han anstrængte sig i den Grad ved Opfyldelsen af sine Embedspligter, at han derefter maatte indlægges som Syg paa Lazarethet. Derksom Tolberlund havde været kongelig ansat i den Tid, i hvilken han har forrettet Tjeneste vilde der tilkomme ham en Pension af 342 Rd. 51 β. Da han nu ganske har forrettet den samme Tjeneste, som om han havde været kongelig ansat, og da hans Helbred nu er meget svækket, og han desuden ikke

har været længe nok paa eet Sted til at kunne forberede en privat Praxis, saa taler Villighed i højt Grad for, at man nu ikke lader ham savne det Allernødvendigste, da han har maattet affædiges af Tjenesten paa Grund af Hærens Bestemmelser. For at det imidlertid skulde fremtræde, at der her ikke er Tale om en Ret til Pension, men kun om en extraordinair Bevilling af en saadan, har Krigsministeren afrundet Beløbet til 340 Rd., og det er dette Beløb, som jeg ret meget anbefaler, at det ærede Thing vil tilstaae denne værdige Embedsmand.

Fischer: Jeg vil blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det dog vistnok var en Feiltagelse af den høitærede Krigsminister, naar han talte om, at den Paagjældende kunde have forberedt en privat Praxis. Jeg vil tillade mig at minde om, at Dvagsalverloven bestaaer endnu og truer ham med sin Straf, hvis han skulde begynde paa noget Saadant.

Krigsministeren: Jeg troer dog, at der indenfor visse Grændser kunde være bleven tilstaaet ham en jus practicandi. Hvorvidt en saadan Bemyndigelse kunde strække sig, seer jeg mig ikke istand til i Diebliffet at kunne angive, men jeg troer dog ikke, at Lovens ubetinget forhindrer Regjeringen i at tilstaae en saadan begrændset Ret. Naar jeg yttrede, at han altsaa ikke har kunnet forberede sig en saadan privat Praxis, tænkte jeg imidlertid ganske vist ikke paa de Bønskeligheder, der kunde stille sig iveien for ham, naar han engang vilde søge at udøve en saadan Praxis; jeg tænkte da kun paa, at han isølge sin Ansættelse ved forskellige Afdelinger meget ofte er bleven flyttet fra eet Sted til et andet, og saaledes ikke har kunnet stifte saamange Bekjendtskaber, som han ellers vilde have kunnet. I hvert Fald haaber jeg ikke, at den Bemærkning, som fremkom fra det ærede Medlem, vil forringe Thingets Villie for ham.

Da ikke Flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved: